

Arrest

nr. 213 952 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor de Taliban en jegens H.Z., een medewerker van de Afghaanse autoriteiten die hem omwille van zijn plotse verdwijning van lidmaatschap van de Taliban zou verdenken en die hem bij een terugkeer naar Afghanistan zal arresteren.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 181 725 van 2 februari 2017 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij geen elementen aanbracht waarom hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

In het kader van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 maart 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 193 374 van 9 oktober 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af en legt hij volgende documenten neer: twee internetartikels van 8 december 2015 en 15 oktober 2016 betreffende de vrijlating van een aantal gevangenen uit gevangnissen van de Taliban.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekers verzoekschrift grotendeels een klakkeloze herhaling is van argumenten die hij reeds eerder bij zijn beroep(sprocedure) bij de Raad in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming aanbracht -o.a. waar hij wijst op de erkenning van zijn zoon als vluchteling omwille van zijn tewerkstelling en het gegeven dat zijn echtgenote via gezinshereniging naar België overkwam, zijn risicoprofiel van medewerker voor de overheid of buitenlandse troepen en verwijzing in dit verband naar de Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013, het feit dat hij "drugsverslaafd" was en "zich niet" kon "lostrekken van deze kwade" en de vermeende schending van het onbestaande artikel "47/7 van de Vreemdelingenwet"- maant de Raad verzoeker(s raadsman) aan 's Raads arresten nr. 181 725 van 2 februari 2017 en nr. 193 374 van 9 oktober 2017, waarin elk van die grieven uitgebreid aan bod komt en waarover omstandig wordt gemotiveerd, (nog) eens te lezen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arresten te tornen.

De Raad benadrukt dat, (zoals eerder werd opgemerkt bij 's Raads arrest nr. 193 374 van 9 oktober 2017 in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoeker de grieven herhaalde die hij in het kader van zijn beroepsprocedure bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, hetgeen hij dus thans bij zijn huidig derde verzoek opnieuw doet), niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Dergelijk algemeen en niet in het minst ernstig verweer vanwege verzoeker(s raadsman) is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit Jalalabad, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt

onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij geboren en getogen is in Nangarhar en dat haar zoon erkend werd als vluchteling. Verzoekende partij herhaalt dat zij in de gevangenis verbleef en om die reden geen procedure gezinshereniging kon indienen. Tot slot wijst verzoekende partij naar de Guidelines van UNHCR en licht zij toe dat haar een beschermingsstatus moet toegekend worden gelet op haar risicoprofiel, met name haar jarenlange tewerkstelling voor de buitenlandse troepen en Afghaanse overheid.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers opnieuw tot het louter herhalen van (in het kader van huidig en voorgaande verzoeken om internationale bescherming) eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten. In dit verband kan worden gewezen naar de grond in de beschikking van 11 oktober 2018 waar dienaangaande het volgende wordt gesteld:

“In zoverre verzoekers verzoekschrift grotendeels een klakkeloze herhaling is van argumenten die hij reeds eerder bij zijn beroep(sprocedure) bij de Raad in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming aanbracht -o.a. waar hij wijst op de erkenning van zijn zoon als vluchteling omwille van zijn tewerkstelling en het gegeven dat zijn echtgenote via gezinshereniging naar België overkwam, zijn risicoprofiel van medewerker voor de overheid of buitenlandse troepen en verwijzing in dit verband naar de Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013, het feit dat hij “drugsverslaafd” was en “zich niet” kon “lostrekken van deze kwade” en de vermeende schending van het onbestaande artikel

“47/7 van de Vreemdelingenwet”- maant de Raad verzoeker(s) raadsman aan 's Raads arresten nr. 181 725 van 2 februari 2017 en nr. 193 374 van 9 oktober 2017, waarin elk van die grieven uitgebreid aan bod komt en waarover omstandig wordt gemotiveerd, (nog) eens te lezen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arresten te tornen.

De Raad benadrukt dat, (zoals eerder werd opgemerkt bij 's Raads arrest nr. 193 374 van 9 oktober 2017 in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoeker de grieven herhaalde die hij in het kader van zijn beroepsprocedure bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde, hetgeen hij dus thans bij zijn huidig derde verzoek opnieuw doet), niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.”

De Raad wijst er nogmaals op dat aan de door verzoekende partij ingeroepen problemen met en vrees voor de Taliban, een relaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en waarin zij tot op heden volhardt, geen geloof kan worden gehecht, zo werd eerder in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming vastgesteld waarbij ook de beweerde problemen met H.Z. ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoekende partij haalt geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan die voortkomen uit haar voorgehouden profiel van medewerker voor het Afghaanse leger en de overheidsdiensten, zo werd eerder al vastgesteld en geoordeeld bij 's Raads arrest nr. 181 725 van 2 februari 2017 in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij brengt in het kader van huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het voorgaande te tornen.

Voorts dient er opnieuw op gewezen dat, zoals in de beschikking van 11 oktober 2018 opgemerkt, aan verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij recent afkomstig is uit Jalalabad, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 11 oktober 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS